

TOALETNĀ• HUMOR

ĀĀEtrtek, 10 bĀ™ezen 2016

O nĀ›kom se Ā™íkĀ, Ā¾e je splachovací. Znáte to - aĀŷ mu Ā™eknete, co chcete, vĀ¾dycky se to po nĀ›m sveze a nic se ho nedotkne. Tak - o tomhle psát nebudu, tohle téma v plĀnu nemĀm, tentokrĀt se budu vĀ›novat humoru splachovacímu... NapĀ™íklad: Sedí si tak jeden pĀn na restauraĀní toaletĀ› a marnĀ› se snaĀ¾í vytlaĀ•it vĀ•erejší ve. Nejde to a nejde... Vtom slyší z kabinky odvedle takové dlouhé známé zabrrrrruĀ•ení, následované pleskem, jak cosí pláclo do mísy.

Tak si jen povzdechne a nahlas pronese: "VĀm to ale krásnĀ› jde, já vĀm to tak závidím!" Ale od vedle se smutnĀ› ozve: "Ale milej zlatej, to vĀ›bec nemáte co, to první bylo do kalhot a to Ā¾blunknutí, to mi spadl do záchoda mobil, jak jsem si ty kalhoty rychle sundaval..."

no, tahle záleĀ›itost je nám,dámĀm, odepĀ™ena.... Moje máma byla horlivou navštĀ›vovatelkou veĀ™ejných záchodĀ›. Od maliĀ•ka mĀ› brala s sebou na záchod, uĀ•ila mĀ› oĀ•istit prkĕnko toaletním papírem a potom ho po obvodu peĀ•livĀ› poklást kousky papíru. A nakonec mi kladla na srdce: "Nikdy, nikdy si nesedej na mísu veĀ™ejného záchodu." Pak mi ukázala záchodovou "pozici", která spoĀ•ívá v balancování nad mísou v polosedu, aniĀ¾ by se tĀ›lo jakýmkoliv zpĀ›sobem dotklo prkĕnka. To bylo pĀ™ed mnoha lety. Ale ještĀ› dnes, i kdyĀ¾ uĀ¾ jsem dospĀ›lá, je pro mĀ› bolestivĀ› obtíĀ›né tuto "pozici" vydrĀ¾et, kdyĀ¾ je mĀ›j moĀ•ák tĀ›snĀ› pĀ™ed explozí. KdyĀ¾ musíš na veĀ™ejný záchod narazíš na frontu Ā›en, která pĀ›sobí dojmem, Ā¾e zde lze koupit trenky Brada Pitta za poloviĀ•ní cenu. Tak trpĀ›livĀ› Ā•ekáš a mile se usmíváš na ostatní, které mají taktĀ¾ diskretnĀ› nohy kĀ™íĀ¾em a koneĀ•nĀ› se ocitly ve skupinĀ›, kde lze mluvit o všech tĀ›ch blbostech, o kterých normĀlnĀ› mluví jen Ā¾eny ve frontĀ› na Ā•Ā›rání. KoneĀ•nĀ› na Ā™adĀ›. Zkontroluješ pod dveĀ™mi všechny kabinky, jestli uvidíš nohy. Všechny jsou obsazené. KoneĀ•nĀ› se jedna otevĀ™e a ty témĀ›Ā™ vystrĀ•íš z kabinky osobu, která ji aĀ¾ dosud okupovala. Vstoupíš a zjistíš, Ā¾e zamykání dveĀ™í nefunguje. Nevadí, podrĀ¾ím je rukou. Chceš si povĀ›sit kabelku na háĀ•ek, který by mĀ›l na dveĀ™ích být, ale Ā¾ádný tu není, tak si ji povĀ›síš kolem krku a sleduješ, jak se p tebou houpe, a snaĀ¾íš se nevnímat, jak ti ucho od kabelky "stíná" hlavu, jelikoĀ¾ máš kabelku plnou bordelu, který sis tam po dlouhou dobu "stĀ™ádala" a z nĀ›hoĀ¾ vĀ›tšinu vĀ›cí vlastnĀ› nepouĀ¾íváš, ale je d je nosit, co kdyby náhodou. Ale vraĀ›me se ke dveĀ™ím. JelikoĀ¾ nemĀ›ly funkĀ•ní zámek, máš jedinou moĀ¾nost: podrĀ¾et je rukou, zatímco tou druhou si bleskovĀ› sundáváš kalhotky a zaujímáš "pozici". Uleva... Āááááh... JeštĀ› vĀ›tší ūleva... A najednou ti zazvoní mobil - který je samozĀ™ejmĀ› v kabelce. To je ta chvíle, kdy ti svaly zaĀ•ínají vypovídat sluĀ¾bu. StrašnĀ› ráda by sis sedla, ale nemĀ›la jsi Ā•as oĀ•istit prkĕnko ani ho pokrýt papírem, takĀ¾e stále udrĀ¾uješ "pozici", nohy se ti klepou tak silnĀ›, Ā¾e by dosáhly 8. stupnĀ› Richterovy škály, snaĀ¾íš se nevšímat si toho tenkého pramĕnku, který se lepí na míse a od kterého sis ušpinila punĀ•ochĀ•e - coĀ¾ bude urĀ•itĀ› vidĀ›t! Ale mobil uĀ¾ naštĀ›stí pĀ™estal zvonit. Abys odpoutala tohoto neštĀ›stí, zaĀ•neš hledat ruliĀ•ku toaletního papíru, aaaaale...! Role je prázdná! Nohy se ti klepou poĀ™ád víc. Vzpomeneš si, Ā¾e máš ještĀ› kousek papírového kapesníku, kterým sis pĀ™ed chvílí vyĀ›nos. Bude muset staĀ•it. ZmaĀ•káš ho tak, aby sál co nejvíc. Ale je opravdu malý a navíc je poĀ™ád ještĀ› vlhký od toho, jak ses vysmrkala. Vtom nĀ›kdo vezme za kliku tvĀ› kabinky, a jelikoĀ¾ zámek na dveĀ™ích stále nefunguje, dostaneš obrovskou ránu dveĀ™mi do hlavy. Zostra a jako šilenec zaĀ™veš: "OBSAZENOOOOO"!!!!!! Zatímco poĀ™ád ještĀ› pĀ™idrĀ¾uješ dveĀ™e volnou rukou, zazvoní znova telefon. Jak se snaĀ¾íš ho definitivnĀ› vypnout, onen kousek kapesníku ti vypadne z ruky pĀ™ímĀ› do louĀ¾iĀ•ky na podlaze, o které si nejsi jistĀ›, jestli je voda nebo …! Nohy uĀ¾ nezvládají vypĀ›tí, podlomí se a ty letíš naznak, aĀ¾ dosedneš na záchodovou mísu. V mĀ›řku jsi opĀ›t na nohách, se štíivým odporem, ale uĀ¾ je pĀ™íliš pozdĀ›, tvĀ› zadek uĀ¾ pĀ™íšel do kontaktu s tĀ›mi všemi pĀ›vodci a formami Ā¾ivota z prkĕnka, které jsi neobloĀ¾ila toaletním papírem, který tu totiĀ¾ nebyl. KdyĀ¾ pomíneme tu ránu do hlavy, uĀ™iznutou hlavu od ucha kabelky, ušpinĀ›né nohy a vzpomínku na to, jak ti máma Ā™íkĀ: "To je nechutné... nedokĀ¾eš si pĀ™edstavit, jaké všechny nemoci bys tu mohla chytout..." , tahle katastrofa tím ještĀ› nekonĀ•í. Automatický senzor záchodu je teĀ• tak zmatený, Ā¾e nechá vodu spláchnout do odpadu všecho tak vehementnĀ›, Ā¾e se musíš

chytit dráku, na toaletní papír (pokud tu je) ze strachu, že spláchne s sebou a ty vypluješ; kde v ěíně. A konečně rezignuje;. Jsi zlitá vodou, která vystříkla ze záchodové mísy jako fontána. Jsi vyčerpaná. Snažíš se utírat papírkem ze výkaek a pak vyjdeš z kabinky k umyvadlu. Nejsi schopna zjistit, jak funguje senzor na kohoutku u umyvadla, tak si umyješ ruce slinami a utíráš je do papírového ručníku. Procházíš kolem fronty žen, které je stále čekají se zkaženými nohama, a nejsi schopna se ani zdvořile usmát. Vtom tě jakási dobrá duše na konci řady upozorní, že za sebou táhneš na botě přilepený toaletní papír dlouhý jak Mississippi. Sundáš ho z podrážky boty, tupě ho vložíš do ruky ženě, která ti to sdělila jemně: "Vezměte si ho, možná ho budete potřebovat!" a vyjdeš ven. Tam koukneš na svého manžela, který vešel na pánský záchod, použil ho a vyšel zas ven, a který měl dostatek času si přelízt vojnu a mír, zatímco na tebe čekal. "Proč ti to tak dlouho trvalo?" zeptá se naštvaně. "Bál jsem se o tebe. Dokonce jsem ti volal, jestli se ti něco nestalo, ale nezvedala jsi to!" A tohle je přesně ta chvíle, kdy ho pošleš do hajzlu;